

Когато момиченцето взе пакъ сжда, той бѣше станалъ сребърень.

И то се затече къмъ кжщи и го подаде на майка си.

— Сѣ едно, каза му, — пий по-добрѣ ти: азъ и тѣй ще умра. — И тя подаде сжда назадъ.

Ала въ тая минута сждѣтъ стана златень.

А жажда горѣше гърдитѣ на бѣдното дѣте. И защото не можеше повече да удържи, то допрѣ сжда до устнитѣ си, когато отведнажъ на вратата се показва единъ странникъ и попроси вода.

Момиченцето приглѣтна послѣдни слюнки и му подаде сжда.

Ала тозчасъ на него блѣснаха седемъ голѣми брилянти и потече струя чиста, бистра и прѣсна вода.

А седемтѣ брилянти почнаха да се издигатъ все по-високо и по-високо, дордѣ стигнаха небето.

И тамъ спрѣха, и блѣснаха въ голѣмо красиво съзвѣздие, наречено отъ народа Голѣма кола.

